នយោបាយ

៣១- ការប្រើប្រាស់នយោបាយស្រុកខ្មែរ ចំពោះពួកកុម្មុយនិស្ត គឺគ្មានអ្វីជាក់ស្តែងជាងការប្រើប្រាស់ស្រុកនេះ សំរាប់ជាប្រភពផ្គត់ផ្គង់ស្បៀងនិងសំរាប់ធ្វើជាទីជំរកនោះទេ ឬមួយប្រហែលមានសារសំខាន់ច្រើនជាងនេះ ។ រហូតណា<អព្យាក្រឹត្យភាព>របស់សីហនុលំអៀងទៅខាងកុម្មុយនិស្ត និងរហូតណាគាត់នៅប្រកាន់យកតាមបន្ទាត់នយោបាយរបស់ពួកកុម្មុយនិស្ត លើបញ្ហាអន្តរជាតិជាបន្តបន្ទាប់គ្នាជាច្រើន ដើម្បីជាផលប្រយោជន៍របស់ខ្មែរ, នោះប៉េកាំងនិងហាណូយបានទទួលនូវការចំ-ណោញឃោសនាយ៉ាងសំបើមពីភ្នំពេញ ។ ស្ថានភាពនេះគឺពុំមែនគ្មានការចំអកឡកលើយនោះទេ, ចំពោះសីហនុគឺដើម្បីជួយដល់ពួកកុម្មុយនិស្ត ដោយលេសថាគាត់ពុំមែនជាជនកុម្មុយនិស្ត ហើយនិងគាត់អាចបន្តបង្ហាញមុខមាត់របស់គាត់ ជាមេដឹកនាំជាតិដ៏ត្រឹមត្រូវ សូម្បីអន្តរជាតិក៏គេយល់ថា គាត់មានការប្រឡាក់ប្រឡូសគ្រាន់បើដែរ ទោះបីគាត់ប្រកាន់នូវអព្យាក្រឹត្យភាពនិយមយ៉ាងណាក៏ដោយ ។ គឺមកពីមូល-ហេតុនេះឯងហើយ ទើបចិនមានការពេញចិត្តយ៉ាងខ្លាំងនិយាយប្រាប់សីហនុថា ចិនចង់បានស្រុកខ្មែរស្ថិតនៅជាស្រុក«អព្យាក្រឹត្យ» ។

៣២- ពួកយៀកកុងក៏បានអូសទាញយកចំណេញនយោបាយផងដែរ ពី<អព្យាក្រឹត្យភាព>របស់ខ្មែរ ដែលប្រហែលមានសារសំខាន់ធំជាងការទទួលស្គាល់នូវអ-ព្យាក្រឹត្យភាពនេះទៅទៀត ។ ការនេះ មិនត្រឹមតែពួកយៀកកុងបានទទួលនូវសេចក្តីសុខ ពីការអះអាងរបស់សីហនុ ថាពួកគេជា «អ្នកបំរើ»ឲ្យជនជាតិយួននៅសៃហ្គងតែប៉ុណ្ណោះទេ គឺថ្នាក់ដឹកនាំយៀកកុងមានជំនឿយ៉ាងមាំ ក្នុងការប្រើប្រាស់អព្យាក្រឹ-ត្យភាពខ្មែរ ដើម្បីទំនាក់ទំនងគ្នាយ៉ាងសុខសាន្តយូរអង្វែង ជាមួយស្រុកយួនខាងជើងនិងស្រុកចិន ឆ្លងតាមរយៈស្រុកខ្មែរ ។ មានអ្នកខ្លះនិយាយថា ស្រុកខ្មែរគឺជាទីកន្លែងសំរាប់ពួកយៀកកុងធ្វើសកម្មភាពនយោបាយរាប់សិបឆ្នាំមកហើយ ជាច្រកទ្វារបើកទៅរកពិភពលោកខាងក្រៅ ឆ្លងតាមរយៈពួកអ្នកកាសែតជាមិត្តរបស់ខ្លួនដែលអាចធ្វើដំណើរទៅដល់ជំរកកងទ័ពព្រៃ ដែលស្ថិតនៅស្រុកយួនខាងត្បូង ។

ការឃុបឃិតស៊ីគ្រលុំ

៣៣- គេមានពត៌មានយ៉ាងគ្រប់គ្រាន់ នៅលើបញ្ហាដែលថាខ្មែរមានការចូលរួមដៃជាផ្លូវការជាមួយពួកយៀកកុង ក្នុងការប្រើប្រាស់ទឹកដីខ្មែរ ។ ពីរបាយការណ៍សួរចម្លើយ និងពីប្រភពផ្សេងៗទៀតបាននិយាយថា មានទីកន្លែងជាច្រើននៅតាមប-ណ្តោយព្រំដែន ពួកយៀកកុងបានស្រុះស្រួលត្រូវរ៉ូវគ្នាជាមួយកងកម្លាំងខាងខ្មែរដោយគេអនុញ្ញាតឲ្យពួកកងទ័ពព្រៃ រត់មកជ្រកកោនដើម្បីគេចចៀសពីកម្លាំងទ័ពយួ

នខាងត្បូង ។ ពួកអ្នកទោសក៏បានរាយការណ៍ផងដែរថា នៅតាមទីកន្លែងខ្លះ ពួកអាជ្ញាធរខ្មែរគ្មានទាំងរវល់ចាប់អារម្មណ៍អ្វីទាំងអស់ ក្នុងការដឹកជញ្ជូនស្បៀងដល់ពួកយៀកកុងពីស្រុកខ្មែរថែមទៀតផង ។ បើពួកកុម្មុយនិស្តមានបញ្ហាបន្តិចបន្តួចជាមួយជនជាតិខ្មែរនៅតាមកន្លែងខ្លះ គេពុំឃើញមានបញ្ហាដូចគ្នាកើតនៅកន្លែងផ្សេងឡើយ ។ គេសង្កេតឃើញមានឧប្បត្តិហេតុពើបប្រយុទ្ធអាវុធគ្នាចំនួនប្រហែលប្រាំបីដង រវាងកងកម្លាំងខ្មែរការពារព្រំដែន និងពួកយៀកកុង បានកើតឡើងនៅក្នុងឆ្នាំនេះ។ មានពេលខ្លះ កងទ័ពខ្មែរក៏បានបើកប្រតិបត្តិការបោសសំអាត ប្រឆាំងពួកយៀកកុង ដែលគេមន្ទិលសង្ស័យរំលោភលើទឹកដីផងដែរ ។ រូបភាពចំរូងចំរះគ្នារវាងយួន-ខ្មែរទាក់ទិននឹងបញ្ហាព្រំដែននេះ គឺចង់ប្រាប់ថា គ្មាននយោបាយខាងភ្នំពេញគាំទ្រដោយចំពោះ ទៅលើពួកកងទ័ពព្រៃកុម្មុយនិស្តទេ ។ នាប៉ុន្មានខែថ្មីៗនេះ, បន្ថែមពីលើនេះ, ភាពរសើបនៃរដ្ឋាភិបាលក្រុងភ្នំពេញ ចំពោះកិច្ចប្រតិបត្តិការសម្ងាត់របស់ពួកយៀកកុង គឺគេបានឃើញពួកមេបញ្ជាការនៅតាមព្រំដែន បានចាត់វិធានការដើម្បីធានាមិនឲ្យមានអំពើរត់ពន្ធអង្ករនិងអាវុធខុសច្បាប់ ឆ្លងចូលទៅស្រុកយួនខាងត្បូងថែមទៀតផង ។

៣៤- ភស្តុតាងដ៏សំខាន់ជាងគេ ដែលចង្អុលឲ្យឃើញថា ភ្នំពេញគ្មានសម្ព័ន្ធភាពជាមួយពួកយៀកកុង ឬសូម្បីតែគេជឿថាទឹកដីខ្មែរជាទីកន្លែងជំរកដ៏សំខាន់នៃពួកទ័ពព្រៃនោះ គឺប្រហែលមកពីការស្ម័គ្រចិត្តបើកចំហទឹកដីខ្មែរ ឲ្យប្រទេសខាងក្រៅចូលទៅពិនិត្យមើលទេដឹង ។ ស្រុកខ្មែរបើតាមឯកសារ បានគាំទ្រគណៈកម្មាធិការត្រួតពិនិត្យអន្តរជាតិ (ICC) ចូលទៅធ្វើការពិនិត្យមើលនិងត្រួតត្រាទឹកដីរបស់ខ្លួន ។ តែទោះបីជាមានសុទ្ធចិត្តយ៉ាងដូច្នេះក៏ដោយ ការផ្តល់នេះពុំបានសាកល្បងមើលឡើយ ។ សីហនុ បានបើកទីកន្លែងរសើបៗ ឲ្យពួកមន្ត្រីបស្ចឹមប្រទេសធ្វើការពិនិត្យមើល និងបានហៅពួកអ្នកកាសែតអាមេរិកាំង ឲ្យទៅធ្វើការពិនិត្យមើលស្រុខ្មែរដោយផ្ទាល់ផងដែរ ។ តែទោះបីមានការត្រួតពិនិត្យ«យ៉ាងឆាប់រហ័ស»បែបនេះមែនពិត តែគេក៏រឹតព្រំដែននិងសេរីភាព មិនឲ្យដើរចេញទៅក្រៅពីអ្វីដែលបានកំណត់ទេ នេះបើយោងតាមសំដីសារភាពរបស់ពួកអ្នកកាសែតអាមេរិកាំងទាំងនោះ ។ ទីកន្លែងដែលពួកគេបានដល់ គ្មានឃើញអ្វីគួរជាទីលាក់កំបាំងសោះ ។

៣៥- ការដែលភ្នំពេញ និងជាពិសេសសីហនុ ដែលគេដឹងមានការពាក់ព័ន្ធជាមួយពួកយៀកកុង កើតឡើងនៅក្នុងទីកន្លែងខ្លះតាមបណ្តោយព្រំដែននោះ ក៏មិនជាច្បាស់ពិតប្រាកដទាំងអស់ដែរ ។ សីហនុបានបដិសេធទាំងទទូចរាប់សិបឆ្នាំមកហើយថា ពួកយៀកកុងពុំដែលបានប្រើប្រាស់ទឹកដីខ្មែរទេ ។ ក៏ប៉ុន្តែនៅក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ, សីហនុបានដឹងយ៉ាងច្បាស់ណាស់ នូវអំពើពុករលួយប្លែកៗនៃពួកម-

ន្ត្រីខ្មែរ ពីថ្នាក់លើចុះដល់ថ្នាក់ខាងក្រោម ។ ជាការពិត, សីហនុដឹងថា ពួកយៀកកុង អាចធ្វើអ្វីបានច្រើនយ៉ាងនៅក្នុងស្រុកខ្មែរ ដោយយកប្រៀបលើអំពើលោភលន់ហួសប្រមាណនេះ ។ បើសីហនុមិនបានដឹងស្ថានភាពទាំងមូលនៅតាមបណ្ដោយព្រំដែនទេ លន់-នល់ពិតជាដឹង ។ លន់-នល់បានត្រូវគេរាយការណ៍យ៉ាងច្បាស់ថា គាត់មានការព្រួយបារម្ភចំពោះពួកកុម្មុយនិស្ត «ដែលចែកគ្នាជាក្រុមតូចៗ» យកប្រៀបទឹកដីខ្មែរ ក្នុងរយៈពេលវាយប្រយុទ្ធនៅជិត ប្លៃមី ។ គាត់បានបញ្ជាក់ថា នៅក្នុងរឿងនេះ កម្លាំងការពារព្រំដែនខ្មែរដែលគ្មានមនុស្សគ្រប់គ្រាន់ ពុំអាចធ្វើអ្វីបានសោះឡើយ ។

៣៦- ពីគំនិតរបស់សីហនុ, ការផ្ដល់ស្បៀងទៅឲ្យពួកកងទ័ពព្រៃកុម្មុយនិស្ត គឺពាក់ព័ន្ធដល់ការប្រថុយប្រថានធ្ងន់ធ្ងរណាស់ ដោយគ្មានបានទទួលអ្វីមកវិញក្នុងភាពស្មើគ្នានោះទេ ។ សីហនុសុខចិត្តគាំទ្រពួកកុម្មុយនិស្ត ដោយធ្វើការផ្ដល់អំណោយសាធារណៈជាថ្នាំពេទ្យ តែនៅក្នុងពេលជាមួយគ្នា ច្រានចោលសំណូមពរជំនួញបន្ថែម ជាពិសេសភស្ដុភារយោធាជាដើម ដែលជារឿងមួយបែបផ្សេងទៀត ។

❑

ឯកសារភ្ជាប់

កុម្មុយនិស្តប្រើប្រាស់ស្រុកខ្មែរ ក្នុងការគាំទ្រ សង្គ្រាមនៅវៀតណាមខាងត្បូង

១- បើរដ្ឋាភិបាលខ្មែរបើកចំហអនុញ្ញាតឲ្យប្រើប្រាស់ទឹកដីរបស់ខ្លួន ដើម្បីគាំទ្រសកម្មភាពយោធាពួកកុម្មុយនិស្តនៅវៀតណាមខាងត្បូង, ពួកយៀកកុងមុខជាបញ្ចេញឲ្យឃើញ នូវការចេញចូលប្រើប្រាស់បាននៃព្រំដែនខ្មែរ-យួន ប្រវែងប្រហែល ៦០០ម៉ៃល៍ ដែលពួកគេអាចប្រើប្រាស់ធ្វើជាទីកន្លែងជំរក និងឃ្លាំងផ្ទុកសម្ភារៈ, ជំរំសំរាប់សំរាក, ទីកន្លែងសំរាប់ហ្វឹកហាត់, មន្ទីរពេទ្យ និងកន្លែងរោងជាង ជាដើម ។ លើសពីនេះ ពួកគេអាចពង្រីកប្រព័ន្ធផ្គត់ផ្គង់ស្បៀងយ៉ាងសំខាន់និងប្រកបដោយសន្តិសុខ ឆ្លងចូលទៅក្នុងតំបន់ដីសណ្ដនៃប្រទេសវៀតណាមខាងត្បូង ។ ប្រព័ន្ធផ្គត់ស្បៀងនេះអាចមានលទ្ធភាពផ្គត់បន្ថែម រហូតដល់ទៅ១,២០០តោននូវស្បៀងដល់កងទ័ព ដែលយើងធ្វើការប៉ាន់ស្មាន អាចទទួលប្រចាំថ្ងៃចេញពីកំពង់ផែក្រុងព្រះសី

ហានុ ។ លទ្ធភាពនេះ គឺមានចំនួនជាង៧ដងលើសករិតអតិបរមានៃគំរោងការ គឺត្រូវជា១៦៥តោន នៃស្បៀងដែលគេតម្រូវទទួលមកពីខាងក្រៅ សំរាប់ពង្រីកកម្លាំងកងទ័ពយៀកកុង-យៀកណាមខាងជើង អាចធ្វើការវាយប្រហារយ៉ាងខ្លាំងក្លានៅវៀត-ណាមខាងត្បូង ។ លទ្ធភាពកងទ័ពយៀកកុង-យៀកណាមខាងជើងអាចបង្កសង្គ្រាមនៅតំបន់ខ្ពង់រាបវៀតណាមខាងត្បូងបាន គឺពុំអាចកើតឡើងពីការប្រើប្រាស់ទឹកដីខ្មែរនេះឡើយ ។ តំបន់ខ្ពង់រាបភាគកណ្តាល គឺមានការងាយស្រួលនឹងទទួលស្បៀងផ្ទាល់ពីខាងស្រុកលាវឯណោះទៅវិញទេ ។

២- ទោះបីគ្មានសហប្រតិបត្តិការពីរដ្ឋាភិបាលខ្មែរក៏ដោយ, ពួកកុម្មុយនិស្តក៏អាចប្រើប្រាស់ទឹកដីខ្មែរបានដែរ ។ ពួកគេអាចពង្រីកការជ្រៀតចូលដែលមានទំហំតូចៗ ដោយបញ្ជូនមនុស្សថែមទៀត ឲ្យទៅទិញស្បៀងនៅតាមទីផ្សារ ហើយនិងបង្កើនការនាំចូលស្របច្បាប់តាមរយៈហាងទំនិញនានា ដែលជាបណ្តាញរបស់គេនៅក្នុងទីក្រុងភ្នំពេញ ។ ស្បៀងដែលបានមកតាមវិធីនេះ គឺត្រូវវត់ពន្ធឆ្លងព្រំដែន ឬមួយតាមវិធីសម្ងាត់ផ្សេងៗ ។ ពួកគេក៏មានតំបន់ព្រំដែនដាច់ស្រយាលជាច្រើនទៀតដែរ ដែលរដ្ឋាភិបាលខ្មែរគ្មានការត្រួតត្រាជិតដល់ ។ តំបន់ទាំងនោះ តាមពិតគឺសំរាប់ប្រើប្រាស់ខាងផ្នែកកងទ័ព ។

៣- ចាប់តាំងពីលទ្ធភាពនៃប្រព័ន្ធដឹកជញ្ជូនស្បៀងឆ្លងតាមស្រុកលាវ ល្អប្រ-សើរតាមតំរូវការរបស់ពួកយៀកកុង-យៀកណាមខាងជើង, ការប្រើប្រាស់ទឹកដីខ្មែរ គឺជាច្រកផ្លូវបន្ទាប់បន្សំប៉ុណ្ណោះ ។ យើងបានធ្វើការប៉ាន់ស្មានថា បើគេបូកបញ្ចូលគ្នា ទាំងការប្រើប្រាស់តាមបណ្តាញការទិញដូរធម្មតា និងទាំងការប្រើប្រាស់វិធីសម្ងាត់ ពួកកុម្មុយនិស្តអាចទទួលបានស្បៀងមិនជាច្រើនប៉ុន្មានទេ ឆ្លងតាមរយៈស្រុកខ្មែរ ។ ពួកគេចាំបាច់ត្រូវតែរពឹងតាមច្រកស្រុកលាវ ។ ទោះបីក្នុងអនុស្សារណៈនៃក្រសួងស៊ើបការសម្ងាត់អាមេរិកាំងថ្មីៗនេះ ស្តីអំពី «ការជ្រៀតចូល និងការផ្តល់ភស្តុភារនៅវៀតណាមខាងត្បូង» ចុះថ្ងៃទី២៨តុលា១៩៦៥, ជាការសម្ងាត់ពុំអាចចែកផ្សាយដល់បរទេសក៏ដោយ ក៏ពុំអាចបញ្ជាក់ឲ្យច្បាស់អំពីទំហំនៃស្បៀង ដែលបានឆ្លងកាត់ស្រុកខ្មែរនោះឡើយ ដោយគ្រាន់តែនិយាយថាមានចំនួនតូច មិនលើសពីមួយតោនទៅពីរតោនជារៀងរាល់ថ្ងៃប៉ុណ្ណោះ ។ តាមពិតទៅ ពួកកុម្មុយនិស្តពិតជាអាចបង្កើនទំហំលើសអំពីនេះស្មានមិនដល់ ។ គ្រាន់តែតាមវិធីសម្ងាត់តែមុខគត់ គេអាចដឹកជញ្ជូនស្បៀងកងទ័ពជាមធ្យមចំនួន១២តោន សំរាប់តម្រូវការប្រចាំថ្ងៃនៃពួកកងទ័ពយៀកកុង-យៀកណាមខាងជើងនៅស្រុកយួនខាងត្បូង ។ រឿងនេះវាត្រូវតែគ្មានមន្ទិលសង្ស័យសោះឡើយ ថាកំពង់ផែក្រុងព្រះសីហនុអាចបញ្ជូននូវទំហំប៉ុ-ណ្ណោះ ដោយគ្មាននរណារកដឹង ។ បើស្បៀងចំនួន១២តោន អាចទម្លាក់ចុះនៅក្រុង

ព្រះសីហនុ និងនៅតាមចំណុចណាផ្សេងតាមជ្រោយសមុទ្របាន, ពួកកុម្មុយនិស្តពិតជាអាចដឹកជញ្ជូនស្បៀងនោះចូលមកស្រុកយួនខាងត្បូង ដោយគ្មានមន្ទិលសង្ស័យសោះឡើយ ។ យ៉ាងតិចបំផុត, ពួកកុម្មុយនិស្តក៏អាចដឹកជញ្ជូនស្បៀងយ៉ាងសម្ងាត់ឆ្លងកាត់ស្រុកខ្មែរ គ្រប់គ្រាន់ល្មមសំរាប់បង្គ្រប់ទៅលើចំនួនស្បៀង ដែលពួកគេដឹកចូលមកតាមសមុទ្រដែរ ។

៤- បើស្រុកខ្មែរផ្តល់នូវសហប្រតិបត្តិយ៉ាងចំហ ដោយការផ្តល់នូវស្បៀងដ៏មានទំហំយ៉ាងធំដល់ពួកយៀកកុង គឺមានតែចូលតាមកំពង់ផែក្រុងព្រះសីហនុ ។ រយៈកាលឆ្នាំ១៩៦៤, កំពង់ផែនេះអាចទទួលទំនិញចំនួន៨០០,០០០តោន ដែលនៅក្នុងនោះ២២០,០០០តោន ជាទំនិញនាំចូល ។ ក្រោមប្រតិបត្តិការធម្មតា, កំពង់ផែអាចទទួលទំនិញនាំចូលបន្ថែម យ៉ាងហោចណាស់ក៏៤៥០,០០០តោនថែមទៀតក្នុង១ឆ្នាំៗ ឬជាមធ្យមចំនួនប្រហែល១,២០០តោនក្នុង១ថ្ងៃ ។ ក្រៅពីកំពង់ផែក្រុងព្រះសីហនុដ៏សំខាន់នេះ, ខ្មែរមានកំពង់ផែតូចៗបីទៀត ដែលភាគច្រើនប្រើប្រាស់សំរាប់ការនេសាទ និងសកម្មភាពទ័ពជើងទឹក ។ ការទម្លាក់ទំនិញតាមកំពង់ផែទាំងនេះ បានតែតិចតួចតោនប៉ុណ្ណោះ ក៏ប៉ុន្តែគេអាចដឹកជញ្ជូនតាមកប៉ាល់តូចៗក៏បានដែរ ។ ផ្នែកដែលសំខាន់ជាងគេនោះ គឺការដឹកនៅតាមផ្លូវគោក ។ នៅស្រុកខ្មែរ បើតាមការប៉ាន់ស្មាន មានឡានកាម៉្យុងចំនួនប្រហែល១០,០០០គ្រឿង ដែលអាចធ្វើការដឹកជញ្ជូនបានយ៉ាងងាយ ។ ផ្លូវរថភ្លើងពីក្រុងព្រះសីហនុទៅកាន់ទីក្រុងភ្នំពេញ កំពុងស្ថាបនាប្រហែលប្រាំឆ្នាំមកហើយ តែស្ពានមួយចំនួនធំ ហើយនិងការដាក់ផ្លូវដែកចំនួនប្រវែង១៦០ម៉ៃល៍នោះ មិនទាន់បានចប់សព្វគ្រប់នៅឡើយទេ ។

៥- ផ្លូវថ្នល់ចេញពីក្រុងព្រះសីហនុ អាចមានលទ្ធភាពជាងកំពង់ផែនោះទៅទៀត ហើយអាចដឹកជញ្ជូនស្បៀងយោធារហូតដល់ទៅ១,២០០តោនបានយ៉ាងងាយស្រួលទៅកាន់ស្រុកយួនខាងត្បូង ។ ផ្លូវសំខាន់ដែលគេប្រើប្រាស់ គឺផ្លូវជាតិលេខ៤ មានប្រវែង១៨៥ម៉ៃល៍ ពីក្រុងព្រះសីហនុទៅកាន់ទីក្រុងភ្នំពេញ ជាផ្លូវមិត្តភាពខ្មែរ-អាមេរិកាំង ។ ផ្លូវនេះអាចដឹកបាន៨,១៥០តោនក្នុងមួយថ្ងៃនៅរដូវប្រាំង និងដឹកបាន៧,៣៥០តោននៅខែវស្សា ។ ចេញពីទីក្រុងភ្នំពេញទៅកាន់ព្រំដែន គឺផ្លូវជាតិលេខ១ ដែលលាតសន្ធឹងទៅទិសខាងកើត ឆ្ពោះទៅកាន់ព្រំដែនទិសខាងត្បូងឆៀងខាងកើតនៃខេត្តតៃនិញ ។ ផ្លូវនេះអាចដឹកបាន៩,២០០តោនក្នុងមួយថ្ងៃនៅខែប្រាំង និងដឹកបាន១,៨០០តោនក្នុងមួយថ្ងៃនៅរដូវវស្សា ។ ចលនាទំនិញ១,២០០តោនរៀងរាល់ថ្ងៃពីក្រុងព្រះសីហនុទៅកាន់ព្រំដែនតាមផ្លូវនេះ តម្រូវប្រើប្រាស់ឡានកាម៉្យុងចំនួនពី១,៥០០ទៅ២,០០០គ្រឿង (ដោយសន្មត់ថាឡានកាម៉្យុងនិមួយៗអាចដឹកបាន៣.៥តោន) ។ គេក៏មានផ្លូវពីរទៀតផងដែរ ចេញពីទិសខាងជើងចូលទៅក្រុងភ្នំពេញ រួចត

ភ្ជាប់ជាមួយផ្លូវជាតិលេខ៧ ដែលអាចទៅព្រំដែនទិសខាងជើងខេត្តតែនិញ ។ ផ្លូវនេះ មានលទ្ធភាពទាបជាងផ្លូវជាតិលេខ១ ជាពិសេសនៅរដូវវស្សា ហើយចម្ងាយទៅព្រំដែនក៏ឆ្ងាយទៀត ។ ពីក្រុងភ្នំពេញ មានផ្លូវពីរខ្លីបន្តិច ដែលអាចទៅដល់ព្រំដែនខេត្តគៀងយ៉ាងនិងខេត្តចូវដុក ។ យ៉ាងហោចណាស់ ក៏គេឃើញមានទំនិញចំនួន១,២០០ តោនជារៀងរាល់ថ្ងៃ បានដឹកឆ្លងកាត់តាមផ្លូវទាំងពីរនេះរាប់ឆ្នាំមកហើយ ។៚

~ ចប់ ~